

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/38/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316211115
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2316211115.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Grösslingova 77, Bratislava, IČO: 31 351 026, zastúpeného splnomocnencom: SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, proti žalovaným: 1/ A. G., nar. XX.XX.XXXX a 2/ A. G., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom D. XXX/X, K., o zaplatenie 29.964 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 12. júna 2018, č.k. 30C/266/2016-199, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 37 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 488 a § 489 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), ako aj § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď dospel k záveru, že v posudzovanej veci je nepochybné, že úverová zmluva z pohľadu právnej kvalifikácie je spotrebiteľskou zmluvou podľa ust. § 52 OZ. V prejednávanej veci je nepochybné, že úverová zmluva z pohľadu právnej kvalifikácie je spotrebiteľskou zmluvou podľa ust. § 52 Občianskeho zákonníka. Z obsahu zmluvy vyplýva, že text zmluvy bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopisovali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa a výška úveru. Žalobca poskytol žalovaným úver v rámci jeho podnikateľskej činnosti a žalovaní 1/ a 2/ pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti. Žalovaní ako spotrebiteľia mali zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporne nemohli ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednania obsiahnuté v zmluve, preto nemožno považovať za individuálne dojednané. Posudzovaný právny vzťah je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a tak sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov upravujúcich právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. S poukazom na to, že súd je povinný z úradnej povinnosti pri nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliadať na oslabenie práva spotrebiteľa, aj keď sa ho strana nedovoľáva, súd posudzoval plynutie premlčacej doby, a to s poukazom na spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy. Rozhodnutie ústavného súdu zo dňa 7.2.2018 do dňa vyhlásenia rozsudku nebolo zverejnené v Zbierke zákonov, v dôsledku čoho ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. doposiaľ nestratilo účinnosť. V prejednávanej veci bolo preukázané, že žalobca úver zosplatnil ku dňu 26.11.2009, teda ide o premlčanie práva na zaplatenie zvyšku poskytnutého úveru s príslušenstvom, ktoré právo sa premlčí vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka, keďže zákon pre uvedené právo neuvádza osobitnú (kratšiu alebo dlhšiu) premlčaciu dobu. Táto premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať (uplatniť) po prvý raz podaním žaloby na

súde. V danom prípade splatnosť úveru nastala dňom 26.11.2009 a všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť v deň zročnosti dlhu a uplynula dňa 26.11.2012. V prejednávanej veci si žalobca svoje právo na zaplatenie sumy 29.964,18 eur s príslušenstvom voči žalovaným 1/ a 2/ uplatnil na súde dňa 16.6.2016, teda po uplynutí premlčacej doby. Za premlčané považoval súd aj uplatnené úroky z omeškania, keďže tvoria príslušenstvo pohľadávky. Na základe uvedených skutočností súd žalobu zamietol, považujúc nárok žalobcu za premlčaný. Argumentácia žalobcu, že žalovaní na základe žiadosti zo dňa 6.9.2011 a 26.6.2012 prezentovali záujem splácať peňažný záväzok formou pravidelných mesačných splátok, čím uznali dlh voči žalobcovi, neobstojí. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník veriteľovi dáva najavo, že svoj záväzok uznáva. Popri všeobecných náležitostiach právnych úkonov (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) je na platnosť uznania dlhu potrebná písomná forma, vyjadrenie príslubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky. Len samotné splnenie týchto náležitostí ešte nerobí z právneho úkonu uznávacie vyhlásenie, pokiaľ nie je podložené aj vôľou konajúcej osoby smerujúcou k vzniku práv či povinností vyplývajúcich z § 110 ods. 1, príp. § 558 Občianskeho zákonníka (rozsudok NS ČR sp. zn. 33Odo/501/2004). E-mail žalovaného v 1. rade zo dňa 6.9.2011 (č. I. 138), ani žiadosť Petra Račkoviča zo dňa 26.6.2012 (č. I. 139) nemožno vzhľadom na vyššie uvedené považovať za právny úkon uznania dlhu žalovanými 1/ a 2/. Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobcovi podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v plnej výške, keďže boli v konaní v celom rozsahu úspešní a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne im náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). S poukazom na to, že žalovaným 1/ a 2/ žiadne preukázateľné trovy v konaní nevznikli, súd im náhradu trov konania nepriznal, s tým, že o výške trov už nie je potrebné samostatne rozhodovať.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že uplatnená pohľadávka žalobcu je premlčaná, poukazujúc na ust. § 100 ods. 1 OZ a v nadväznosti na § 52 ods. 2 OZ. Svoju konklúziu odôvodnil potrebou poskytnutia zvýšenej ochrany spotrebiteľom a aplikoval § 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka na právny vzťah založený pred jeho účinnosťou, t.j. pred 1.4.2015. Súd rozhodol s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanými, pričom opomenul zohľadniť právo žalobcu na súdnu ochranu. S právnym názorom a postupom súdu prvej inštancie nesúhlasil, pretože ust. § 52 ods. 2 OZ sa na daný právny vzťah neaplikuje, keďže k účinnosti namietanej právnej úpravy došlo až po vzniku sporného zmluvného vzťahu, a teda neskoršia právna úprava nemôže zmeniť so spätnými účinkami režim plynutia premlčacej lehoty v spotrebiteľských zmluvách uzavretých pred jej účinnosťou. Ďalej uviedol, že premlčanie pôsobí voči obom stranám rovnako, preto nemožno považovať úpravu premlčania v Občianskom zákonníku a priori za výhodnejšiu, resp. priaznivejšiu pre spotrebiteľa. Poukázal na to, že zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka absolútny obchodno-právny vzťah a bez ohľadu na povahu účastníkov daného právneho vzťahu sa spravuje výlučne režimom premlčania podľa Obchodného zákonníka. V súlade so zásadou nepravej retroaktivity musí byť v danom prípade aplikácia inštitútu premlčania podľa Obchodného zákonníka akceptovaná. Výhodnosť zmeny režimu premlčania z Obchodného zákonníka na Občiansky zákonník v sporoch s ochranou slabšej strany je podľa názoru odvolateľa iba zdanlivá, pretože odlišná úprava dĺžky premlčacej lehoty v Občianskom zákonníku a Obchodnom zákonníku je len výsledkom rôznych legislatívnych procesov, z ktorých žiadny nesmeroval k ochrane slabšej strany (spotrebiteľa). Podľa názoru odvolateľa, na základe vyššie uvedeného, jeho pohľadávka voči žalovaným nie je premlčaná.

4. Žalovaní 1/ a 2/ sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrili.

5. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 30C/266/2016 je zaplatenie sumy 29.964 eur s príslušenstvom.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá vzhľadom na premlčanie nároku žalobcu, na ktoré súd prihladol aj bez námietky premlčania, ktorá by bola uplatnená zo strany žalovaného, keď na premlčanie prihladol z úradnej povinnosti v súlade s ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z.

8. Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom do 26.7.2018, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

9. V zmysle § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§100 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

10. Ustanovenie § 5b bolo do Zákona o ochrane spotrebiteľa vnesené novelou, zákonom č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom platnosť a účinnosť nadobudlo 1. mája 2014. Na základe predmetného ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z. z., sa súdu (ktorý je možné považovať za orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) ukladala povinnosť v súdnom konaní z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských veciach, aj keď sa ho spotrebiteľ nedovoľá. Predmetnému ustanoveniu sa prisudzoval v súdnej praxi procesný charakter, preto bolo aplikované súdmi aj v konaniach, ktoré sa začali ešte pred účinnosťou tohto ustanovenia.

11. Dňa 8.9.2015 podal Okresný súd Košice II. na Ústavný súd SR návrh na rozhodovanie o súlade § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, s čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ústavný súd SR tento návrh prijal na ďalšie konanie uznesením zo dňa 9.11.2016 pod č. k. PL. ÚS 11/2016-7.

12. Nálezom PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018 Ústavný súd SR rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Predmetný nález bol vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 27.9.2018, čím stratilo ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. účinnosť.

13. Ústavný súd SR vo svojom náleze PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018 v bode 51. uzavrel, že predmetné ustanovenie prekračuje prah komponentu právnej istoty ako súčasť princípu právneho štátu, ako aj práva na súdnu ochranu, čím je porušený princíp legality ako komponent procesnej férovosti, a takto aj „férovosť“ legislatívna chránená čl. 1 ods. 1 Ústavy.

14. Podľa § 193 veta prvá CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

15. Podľa § 41 ods. 2 zák. č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlásenie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

16. Podľa § 41a ods. 1 zák. č. 38/1993 Zb., právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov.

17. V zmysle § 41b ods. 2 zák. č. 38/1993 Zb., ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom procese alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

18. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

19. V právno-aplikačnej praxi sa uplatňuje základné interpretačné pravidlo zakotvené v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Ide o generálny interpretačný princíp uplatňovaný súdom aj vo svojej rozhodovacej činnosti.

20. Ústavný súd SR vo svojom náleze č. k. I. ÚS 316/06-37 zo dňa 20.12.2006 konštatoval, že: „Hoci Ústava SR a Zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori to musí tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. ... Takýto záver korešponduje aj so stanoviskom pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11.10.2006, ktorým ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko k odchylným právnym názorom senátov ústavného súdu...“ (rovnako aj nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 48/06-24 zo dňa 14.06.2006).

21. Vzhľadom na uvedené východiská, nálezom Ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 11/2016 stratilo ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. účinnosť ex tunc, t. j. bolo anulované od počiatku, hľadí sa naň ako by nikdy nebolo účinné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. V zmysle ust. čl. 152 ods. 4 Ústavy SR predmetné ustanovenie nemalo byť v právnej praxi ani nikdy aplikované. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie v danom prípade oprel svoje zamietajúce rozhodnutie o také znenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z., ktoré v čase jeho rozhodovania nebolo účinné, teda súd rozhodol v rozpore s Ústavou SR a zákonom, čím nielenže vec nesprávne právne posúdil, keď pristúpil k posudzovaniu otázky premlčania nároku žalobcu z úradnej povinnosti a nie na námietku dlžníka, svojim postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu je dôvodné [§ 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP].

22. K otázke aplikácie Občianskeho zákonníka, vrátane ustanovení o premlčaní, odvolací poukazuje na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu SR (rozhodnutia sp. zn. 3 M Cdo 14/2014 z 21.4.2015, 8 M Cdo 13/2014 z 28.5.2015, 4 M Cdo 17/2014 z 26.11.2015), ako aj rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp. zn. III.ÚS 194/2016 z 12.4.2016, I.ÚS 402/2013 z 19.6.2013). Súdna prax považuje obdobné právne vzťahy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občiansko-právne (spotrebiteľské) vzťahy. Účastníkmi týchto vzťahov sú obchodník (poskytujúci úver v rámci svojho predmetu činnosti) a spotrebiteľ (ktorý prijíma úver na svoju osobnú spotrebu), ide tu teda o typické občiansko-právne vzťahy. Vzhľadom na to je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, bola (aj z hľadiska premlčania, dĺžky premlčacej doby a jej plynutia) aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku. Správnosť aplikácie občiansko-právnej premlčacej doby - dokonca aj v absolútnych obchodoch majúci zároveň spotrebiteľský charakter - z ústavnoprávneho hľadiska nespochybnil ani ústavný súd (uznesenie sp. zn. I.ÚS 402/2013 z 19.6.2013). Problematika spotrebiteľského práva je natoľko obširná, že je predmetom úpravy nielen jedného právneho predpisu, ale celého komplexu vzájomne súvisiacich právnych predpisov. To, že úverovú zmluvu treba v danom prípade považovať za zmluvu spotrebiteľskú, vyplýva aj z obsahu Smernice Rady 87/102/EHS z 22.12.1986, ktorá klienta úverového vzťahu, ktorému je úver poskytovaný, sama definuje označením „spotrebiteľ“. Je preto nepochybné, že na predmetnú zmluvu bolo potrebné aplikovať ustanovenie spotrebiteľského práva chrániace spotrebiteľa, a to aj na posúdenie premlčania nároku žalobcu, avšak len v prípade, že by zo strany žalovaných bola uplatnená námietka premlčania.

23. V dôsledku vyššie uvedeného nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávneho procesného postupu sa potom prvoinštančný súd už dôsledne nezaoberal právnou a vecnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatňovaného nároku a neposkytol tak žalovanému spotrebiteľovi ex offo súdnu ochranu jeho práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo

veci. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ust. § 295 CSP, v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

24. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (posudzovanie premlčania z úradnej povinnosti), pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ako aj z dôvodu, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd nevykonával navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov, za týmto účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky následne opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotno-právnych ustanovení a následne vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí prvoinštančný súd rozhodne aj o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 a 3 CSP).

26. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).